

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobkyně: **M. M.**
státní příslušností Ukrajina
bytem P.
zastoupena JUDr. Jiřím Gajdarusem, advokátem
sídlem Synkovská 1327/6, 160 00 Praha 6

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 10. 10. 2018 č.j. CPR-28308-5/ČJ-2018-930310-V243 a ze dne 11. 10. 2018 č.j. CPR-28308-6/ČJ-2018-930310-V243

takto:

- I. Žaloba proti rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 10. 10. 2018 č.j. CPR-28308-5/ČJ-2018-930310-V243 se odmítá.
- II. Žaloba proti rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 11. 10. 2018 č.j. CPR-28308-6/ČJ-2018-930310-V243 se zamítá.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení v záhlaví označených rozhodnutí. Rozhodnutím žalovaného ze dne 10. 10. 2018 č.j. CPR-28308-5/ČJ-2018-930310-V243 bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno usnesení Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 27. 8. 2018 č.j. KRPA-273969-26/ČJ-2018-000022-ZAM, jímž nebylo vyhověno žádosti žalobkyně o prominutí zmeškání úkonu (a to odvolání proti níže uvedenému rozhodnutí o správním vyhoštění žalobkyně) dle § 41 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále též „správní řád“).

Rozhodnutím žalovaného ze dne 11. 10. 2018 č.j. CPR-28308-6/ČJ-2018-930310-V243 pak bylo jako opožděné dle § 92 odst. 1 správního řádu zamítnuto odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 21. 7. 2018 č.j. KRPA-273969-19/ČJ-2018-000022-ZAM, jímž bylo žalobkyni uloženo správní vyhoštění z území členských států Evropské unie na 6 měsíců.

2. Žalobkyně v žalobě namítala, že rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 10. 2018 bylo vydáno předčasně, a to aniž by žalovaný vyčkal podání správní žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 10. 2018; žalobkyni tak bylo odejmuto ústavně zaručené právo na soudní přezkum a soudní ochranu. Žalobkyně odkázala na odůvodnění napadených rozhodnutí a zpochybnila je, neboť ust. § 41 správního řádu nepředpokládá, že by překážka bránící účastníku správního řízení vykonat v řízení úkon musela působit po celou dobu (lhůtu) k tomuto úkonu. Žalobkyně si v dané věci nejprve musela zajistit právního zástupce, jemuž udělila plnou moc dne 25. 7. 2018 v podvečerních hodinách; tento se následně musel seznámit se všemi poskytnutými podklady, k čemuž měl fakticky pouze dva pracovní dny, tj. 26. a 27. 7. 2018. Za této situace pak právní zástupce žalobkyně zcela logicky počítal s podáním odvolání dne 30. nebo 31. 7. 2018, což však již s ohledem na nemoc nebylo objektivně možné. Zejména za situace, kdy je zákonná lhůta pro podání odvolání o jednu třetinu kratší než obecná lhůta k podání opravných prostředků ve správním řízení (což je dle žalobkyně samo o sobě na hraně ústavnosti, když k tomuto zkrácení lhůty není dán žádný racionální důvod), je třeba posuzovat možnosti uplatnit zákonná práva žalobkyně jako účastnice správního řízení podstatně citlivěji a nikoliv ve zjevné snaze bránit účastníku správního řízení v podání odvolání, které je nadto zcela důvodné a namístě. Žalobkyně namítla, že vzhledem k tomu, že její právní zástupce onemocněl dne 30. 7. 2018, tedy pouhý jeden den před uplynutím lhůty k podání odvolání, neměla žalobkyně jako účastnice správního řízení objektivně již možnost zvolit si jiného právního zástupce, který by v jejím zastoupení mohl podat odvolání v zachované lhůtě. Případný požadavek na to, aby si žalobkyně jako účastnice správního řízení podala odvolání sama, je s ohledem na nedostatek právního vzdělání, znalost právních předpisů České republiky a jazykovou bariéru na straně žalobkyně jako účastnice správního řízení zcela nepřiměřený. Naopak je zcela zřejmé, že k onemocnění právního zástupce žalobkyně došlo pouhý jeden den před koncem lhůty k podání odvolání (dne 31. 7. 2018), a nebylo tak již v silách žalobkyně ani jejího právního zástupce odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 21. 7. 2018 řádně a včas podat. Podle žalobkyně obě podmínky vyžadované správním řádem byly splněny a s ohledem na skutkový stav tak byly splněny všechny důvody prominutí zmeškání lhůty. Z uvedených důvodů žalobkyně uzavřela, že rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 10. 2018 o zamítnutí odvolání jako opožděného proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, jakož i rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 10. 2018 a jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ve věci žádosti žalobkyně dle § 41 správního řádu jsou nezákonná. Dále žalobkyně vznesla věcné námitky proti rozhodnutí o svém správním vyhoštění a závěrem navrhla zrušení obou napadených rozhodnutí žalovaného i jim předcházejících rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.
3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě zrekapituloval některé skutečnosti a uvedl, že žalobkyně nevyčerpala v řízení před správním orgánem prostředky, pročez je nepřípustná dle § 68 písm. a) zákon č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“). Navrhl žalobu odmítnout dle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

4. Žalobkyně ve své replice k vyjádření žalovaného připomněla, že žaloba je podána proti více správním rozhodnutím. Minimálně v jedné věci (rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 10. 2018) byly všechny řádné opravné prostředky vyčerpány a není tak splněna podmínka pro odmítnutí správní žaloby. Ve druhém řízení (viz rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 10. 2018) pak žalobkyně dle svého tvrzení vyčerpala všechny opravné prostředky, které měla k dispozici s ohledem na procesní situaci, kterou svým nezákonným rozhodnutím založil právě žalovaný.
5. Na jednání konaném před zdejším soudem dne 26. 11. 2018 žalobkyně setrvala na svých názorech a procesních stanoviscích, žalovaný se tohoto jednání nezúčastnil, ve své omluvě pak odkázal na svoje vyjádření k žalobě.
6. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba je částečně nepřijatelná a částečně nedůvodná.
7. Soud ze správního spisu zjistil, že rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 21. 7. 2018 č.j. KRPA-273969-19/ČJ-2018-000022-ZAM bylo žalobkyni uloženo správní vyhoštění z území členských států Evropské unie dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3. zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále též „zákon o pobytu cizinců“), a to na 6 měsíců. Toto rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno dne 21. 7. 2018, lhůta pro podání odvolání tak dle § 170 odst. 2 zákona o pobytu cizinců činila 10 dnů a uplynula dne 31. 7. 2018. Právní zástupce žalobkyně proti tomuto rozhodnutí podal odvolání ze dne 5. 8. 2018 spolu s žádostí o prominutí zmeškání úkonu dle § 41 správního řádu z téhož data. Tuto žádost odůvodnil tak, že po převzetí právního zastoupení dne 25. 7. 2018 se seznámil s rozhodnutím a následně si dohodnul na den 30. 7. 2018 jednání s klientem, na jehož základě byl připraven v zachované lhůtě, tj. dne 31. 7. 2018, podat odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Bohužel dne 30. 7. 2018 onemocněl akutním zánětem dýchacích cest a s ohledem na vysoké horečky byl nucen vyhledat lékařskou pomoc a medikaci. Vysoké horečky mu znemožnily nejenom setkání s klientkou, ale také sepsání odvolání v řádné lhůtě. Jedná se tedy o překážku, která byla závažným důvodem nemožnosti podání odvolání a která nastala bez jeho zavinění. Vysoké horečky částečně pominuly až dnes (tj. dne 5. 8. 2018), a proto ihned podal blanketní odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a současně podal žádost o prominutí zmeškání lhůty dle § 41 správního řádu. Správní orgán prvního stupně vydal usnesení ze dne 27. 8. 2018 č.j. KRPA-273969-26/ČJ-2018-000022-ZAM, jímž žádosti žalobkyně o prominutí zmeškání úkonu nevyhověl. Žalobkyně prostřednictvím právního zástupce k výzvě správního orgánu prvního stupně doplnila svoje odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 21. 7. 2018 o správním vyhoštění. Dne 12. 9. 2018 pak žalobkyně prostřednictvím právního zástupce svým odvoláním napadla usnesení správního orgánu prvního stupně ze dne 27. 8. 2018 o neprominutí zmeškání úkonu. Rozhodnutím žalovaného ze dne 10. 10. 2018 č.j. CPR-28308-5/ČJ-2018-930310-V243 bylo odvolání žalobkyně proti usnesení správního orgánu prvního stupně ze dne 27. 8. 2018 o neprominutí zmeškání úkonu zamítnuto a toto usnesení bylo potvrzeno. Rozhodnutím žalovaného ze dne 11. 10. 2018 č.j. CPR-28308-6/ČJ-2018-930310-V243 pak bylo dle § 92 správního řádu zamítnuto opožděné odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 21. 7. 2018 o správním vyhoštění žalobkyně. Obě rozhodnutí

žalovaného (tj. ze dne 10. 10. 2018 a ze dne 11. 10. 2018) žalobkyně napadla projednávanou žalobou.

8. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
9. Podle § 170 odst. 2 zákona o pobytu cizinců proti rozhodnutí o správním vyhoštění lze podat odvolání do 10 dnů; jde-li o rozhodnutí o správním vyhoštění cizince mladšího 18 let, činí lhůta pro odvolání 15 dnů. Odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění má vždy odkladný účinek.
10. V § 41 odst. 1 až 4 správního řádu je stanoveno:
„(1) Navrácením v předešlý stav se rozumí prominutí zmeškání úkonu, který je třeba provést nejpozději při ústním jednání nebo v určité lhůtě, nebo povolení zpětvzetí nebo změny obsahu podání, kterou by jinak nebylo možno učinit.
(2) Požádat o prominutí zmeškání úkonu účastník může do 15 dnů ode dne, kdy pominula překážka, která podateli bránila úkon učinit. S požádáním je třeba spojit zmeškaný úkon, jinak se jím správní orgán nezabývá. Zmeškání úkonu nelze prominout, jestliže ode dne, kdy měl být úkon učiněn, uplynul jeden rok.
(3) Správní orgán může požádání o prominutí zmeškání úkonu přiznat odkladný účinek, pokud podateli brozí vážná újma a nevznikne-li přiznáním odkladného účinku újma způsobená dotčením práv nabytých v dobré víře nebo dotčením veřejného zájmu převyšující újmu brozící podateli.
(4) Správní orgán promine zmeškání úkonu, prokáže-li podatel, že překážkou byly závažné důvody, které nastaly bez jeho zavinění.
11. Předmětná žaloba směřovala jak proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 10. 2018 ve věci žádosti o prominutí zmeškání lhůty, tak proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 10. 2018 o zamítnutí opožděného odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně o správním vyhoštění žalobkyně.
12. Městský soud v Praze nejprve konstatoval, že žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 10. 2018 č.j. CPR-28308-5/ČJ-2018-930310-V243 je nepřípustná.
13. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008 č.j. 9 As 88/2007-49, publ. pod č. 1881/2009 Sb. NSS, je uvedeno: *„Dle Nejvyššího správního soudu je rozhodnutí o neprominutí zmeškání úkonu rozhodnutím podkladovým, které předběžně upravuje poměry svých adresátů ve smyslu shora uvedeného rozhodnutí ze dne 29. 3. 2006, čj. 2 Afs 183/2005-64, a ve vztahu ke konečnému posouzení včasnosti samotného odvolání má tedy charakter rozhodnutí předběžného. Předběžnost je přitom v dané věci nutno vykládat jednak (1) z hlediska časového, kdy rozhodnutí o odvolání správní orgán nevydá dříve, než je v řízení postaveno najisto, zda bylo zmeškání úkonu prominuto či nikoli; jednak (2) jako vzájemnou podmíněnost, kdy výsledek rozhodnutí o prominutí či neprominutí zmeškání úkonu ve své podstatě předurčuje výsledek konečného rozhodnutí o podaném odvolání.... Z výše uvedeného tak vyplývá, že byť rozhodnutí o neprominutí zmeškání úkonu ve své podstatě předurčuje výsledek konečného rozhodnutí, konečné důsledky představující zásah do právní sféry účastníka správního řízení ve smyslu § 65 s. ř. s. konstituují až výrok rozhodnutí o zmeškaném úkonu, zde o odvolání. Dříve není najisto postaveno, jaký vliv bude mít ono podkladové a předběžné rozhodnutí na práva a povinnosti dotčeného účastníka řízení. Odepření soudního přezkumu rozhodnutí o neprominutí zmeškání úkonu tak v daném případě neznamena odepření přístupu k soudu, který by mohl ve svých důsledcích znamenat odepření spravedlnosti (denegatio iustitiae), ale toliko stanovení časového okamžiku pro přístup k soudu. Na soud se lze totiž v předmětné věci obrátit se správní žalobou*

vždy proti případným důsledkům rozhodnutí o neprominutí zmeškání úkonu. Rozhodnutí o neprominutí zmeškání úkonu tak není vyloučeno ze soudní ochrany, neboť jeho přezkumu lze dosáhnout v rámci přezkumu finálního rozhodnutí o podaném odvolání, a účastník řízení není zkrácen na svém právu přístupu k soudu.“

14. Shora citované závěry judikatury Nejvyššího správního soudu se plně uplatní i v posuzované věci, v níž žalobkyně brojila mimo jiné právě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 10. 2018, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno usnesení správního orgánu prvního stupně, jímž žalobkyni nebylo prominuto zmeškání úkonu. Jedná se toliko o rozhodnutí předběžné povahy ve smyslu § 70 písm. b) s. ř. s., jež je vyloučeno ze soudního přezkumu. Žalobkyně však nebyla zkrácena na svém právu na soudní přezkum věci, neboť jí zůstalo zachováno právo podat žalobu (čehož také využila) proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 10. 2018, jímž bylo jako opožděné zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně o jejím správním vyhoštění. Z uvedených důvodů soud uzavřel, že žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 10. 2018 č.j. CPR-28308-5/ČJ-2018-930310-V243 je nepřijatelná dle § 70 písm. b) s. ř. s., protože byla ve výroku prvním tohoto rozsudku odmítnuta dle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.
15. Soud pak nemohl přisvědčit námitce, že žalovaný pochybil, když vydal rozhodnutí ze dne 11. 10. 2018, aniž vyčkal podání správní žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 10. 2018. Jelikož žaloba proti tomuto rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 10. 2018 je nepřijatelná, jak plyne ze shora uvedeného, žalovaný z logiky věci nemohl pochybit tím, že nevyčkal na podání žaloby proti tomuto rozhodnutí a bez dalšího přistoupil k vydání svého rozhodnutí ze dne 11. 10. 2018.
16. Dále se soud zabýval žalobou proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 10. 2018 č.j. CPR-28308-6/ČJ-2018-930310-V243, jímž bylo odvolání žalobkyně proti rozhodnutí o jejím správním vyhoštění ze dne 21. 7. 2018 zamítnuto jako opožděné dle § 92 odst. 1 správního řádu.
17. Ohledně soudního přezkumu takového rozhodnutí lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2017 č.j. 5 Azs 273/2017-31: „*Nejvyšší správní soud se otázkou soudního přezkumu správního rozhodnutí, kterým bylo odvolání správního orgánu zamítnuto pro nepřijatelnost nebo opožděnost, zabýval již v rozsudku ze dne 27. 5. 2010, č. j. 5 As 41/2009 – 91, v němž uvedl: „Rozhodnutí odvolacího orgánu o zamítnutí odvolání pro opožděnost nebo nepřijatelnost podle § 92 odst. 1 správního řádu není rozhodnutím, v němž by se správní orgán věcně zabýval odvoláním účastníka řízení. Rozhodnutím podle § 92 odst. 1 správního řádu odvolací správní orgán zamítá odvolání z důvodu jeho opožděnosti či nepřijatelnosti, tj. z důvodu nenaplnění jedné ze základních procesních podmínek, bez níž nelze podané odvolání meritorně posoudit, proto také není odvoláním napadené rozhodnutí na základě opožděného či nepřijatelného odvolání současně potvrzováno. V souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu je tedy soud v případě žaloby proti rozhodnutí o zamítnutí odvolání jako opožděného nebo nepřijatelného oprávněn zkoumat v mezích žalobních bodů pouze to, zda se skutečně jednalo o opožděné nebo nepřijatelné odvolání a zda byl žalobce zkrácen na svých právech neprovedením odvolacího přezkumu.“*“ S ohledem na odkazovanou judikaturu i účel soudního přezkumu rozhodnutí vydaného dle § 92 odst. 1 správního řádu je nezbytné konstatovat, že soud mohl posoudit pouze otázku, zda odvolání žalobkyně proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně o správním vyhoštění žalobkyně bylo opožděné, nebo nikoliv. Soud se proto nezabýval věcnými námitkami žalobkyně proti

samotnému rozhodnutí o správním vyhoštění (tj. námitkami, že nebyly naplněny podmínky pro uložení správního vyhoštění žalobkyni).

18. Žalovaný v napadeném rozhodnutí ze dne 11. 10. 2018 konstatoval, že k doručení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně žalobkyni došlo dne 21. 7. 2018, desetidenní odvolací lhůta dle § 170 odst. 2 zákona o pobytu cizinců tak uplynula dne 31. 7. 2018 a dne 1. 8. 2018 rozhodnutí o správním vyhoštění žalobkyně nabylo právní moci; žalovaný uzavřel, že odvolání podané dne 5. 8. 2018 bylo opožděné. Samotnými důvody, pro něž žalobkyni nebylo prominuto zmeškání úkonu, se žalovaný v napadeném rozhodnutí ze dne 11. 10. 2018 výslovně nezabýval, odkázal však na svoje rozhodnutí ze dne 10. 10. 2018 a jemu předcházející usnesení správního orgánu prvního stupně ze dne 27. 8. 2018. V těchto rozhodnutích vyličené důvody neprominutí zmeškání lhůty jsou pak dle závěru zdejšího soudu dostatečné, protože nemůže obstat ani námitka nepřezkoumatelnosti.
19. V usnesení ze dne 27. 8. 2018 č.j. KRPA-273969-26/ČJ-2018-000022-ZAM správní orgán prvního stupně poznamenal, že v době mezi vydáním rozhodnutí o správním vyhoštění do dne nabytí jeho právní moci měla žalobkyně nebo její zmocněnec více zákonných možností, jak technickými prostředky podat alespoň blanketní odvolání, což (zástupce) neučinil přesto, že udává zdravotní indispozici až ode dne 30. 7. 2018; správní orgán prvního stupně tak zmeškání úkonu neprominul, neboť je zjevné, že žalobkyně měla dostatečný, tedy zákonný časový prostor pro podání odvolání, přičemž tohoto práva neužila; tudíž proběhla řádná lhůta k podání odvolání a odvolání žalobkyně je nepřipustné.
20. Takovému odůvodnění rozhodnutí nelze přisvědčit. Pokud by právní zástupce žalobkyně skutečně dne 30. 7. 2018 onemocněl akutním zánětem horních dýchacích cest a měl vysoké horečky, takovou zdravotní indispozici dle závěru zdejšího soudu lze považovat za překážku, která podateli bránila úkon učinit ve smyslu § 41 odst. 2 správního řádu, resp. za závažný důvod, jenž nastal bez jeho zavinění ve smyslu § 41 odst. 4 správního řádu. Dle zdejšího soudu je pak nerozhodné, že většina z desetidenní lhůty uplynula ještě před začátkem tvrzené zdravotní indispozice. Jak je uvedeno v odborné publikaci KRČMÁŘ, Z. § 58 [Prominutí zmeškání lhůty]. In: DRÁPAL, L., BUREŠ, J. a kol. Občanský soudní řád I, II. 1.vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2009, s. 403. ISBN 978-80-7400-107-9, „[p]odstatné je, že omluvitelné důvody zmeškání zde byly v době, kdy lhůta měla skončit (účastníku nelze přičítat k tíži, že plánoval učinit zmeškaný úkon až posledního dne lhůty). Tam, kde má účastník zástupce (zmocněnce) a zmeškaný úkon mohl zástupce (zmocněnec) učinit, se musí důvod zmeškání týkat zástupce (zmocněnce).“ Odkazovaná odborná literatura se sice týká institutu prominutí zmeškání lhůty dle § 58 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, s ohledem na vzájemnou podobnost s institutem navrácení lhůty v předešlý stav ve smyslu § 41 správního řádu (jakož i vzhledem k zásadě jednoty a bezrozpornosti právního řádu) však Městský soud v Praze nevidí důvodu, proč by odkazované závěry nebylo možno uplatnit i v nyní posuzovaném případě. Rozhodné tedy je, že tvrzená indispozice právního zástupce žalobkyně zde měla být v době, kdy lhůta pro podání odvolání uplynula, tedy dne 31. 7. 2018.
21. Žalovaný v rozhodnutí ze dne 10. 10. 2018 č.j. CPR-28308-5/ČJ-2018-930310-V243, na nějž žalovaný odkázal v přezkoumávaném rozhodnutí ze dne 11. 10. 2018 č.j. CPR-28308-6/ČJ-2018-930310-V243, v zásadě zopakoval a rozvedl důvody uvedené v usnesení správního orgánu prvního stupně ze dne 27. 8. 2018 a uvedl, že žalobkyně „neprokázala existenci překážek, které jí ve včasném podání odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění bránily“. Byť toto tvrzení je velmi stručné, vyplývá z něj zjevně závěr žalovaného o neunesení

důkazního břemene žalobkyní. Žalobkyni, resp. jejího právního zástupce toto důkazní břemeno bezpochyby tížilo, jak plyne z § 41 odst. 4 správního řádu. K tomu soud odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2017 č.j. 51 A 22/2016-28: „*Žalobce namítá, že správní orgán je při posouzení žádosti o prominutí zmeškání úkonu vázán zásadou materiální pravdy a sám musí vyhledat důkazy o skutečnostech, které tvrdí žadatel. Soud této námitce nepřisvědčuje. Dle § 41 odst. 4 správního řádu správní orgán promine zmeškání úkonu, prokáže-li podatel, že překážkou byly závažné důvody, které nastaly bez jeho zavinění. Břemeno tvrzení a břemeno důkazní prokázání naplnění podmínek k prominutí zmeškání úkonu tíží tedy žadatele, nikoli správní orgán.*“ Podobně lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2018 č.j. 9 As 100/2017-46: „*V případě požádání o prominutí zmeškání úkonu přechází na stěžovatele důkazní břemeno prokázat překážku, která mu bránila úkon učinit (srov. přiměřeně závěry rozsudku ze dne 11. 1. 2012, č. j. 2 As 35/2011 – 54).*“

22. Ze správního spisu ovšem nevyplývá, že by právní zástupce žalobkyně svoji žádost o prominutí zmeškání lhůty ze dne 5. 8. 2018 jakkoliv doložil, a to kupříkladu lékařskou zprávou (právní zástupce žalobkyně v žádosti ze dne 5. 8. 2018 přitom uvedl, že byl nucen vyhledat lékařskou pomoc a medikaci). Tvrzení, že by právní zástupce žalobkyně svoji žádost o prominutí zmeškání lhůty doložil, pak nebylo obsaženo ani v žalobě. Soud proto uzavřel, že právní zástupce žalobkyně neunesl své důkazní břemeno stanovené v § 41 odst. 4 správního řádu a neprokázal existenci závažných důvodů, jež mu bez jeho zavinění měly zabránit v podání odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně o správním vyhoštění žalobkyně ze dne 21. 7. 2018.
23. Nabízí se otázka, zda byl správní orgán prvního stupně, popř. žalovaný povinen vyzvat podatele k prokázání důvodů žádosti o prominutí zmeškání úkonu, či zda byl podatel povinen toto prokázat bez výzvy. Vzhledem k tomu, že žalobkyně v žalobě nenamítla, že byl správní orgán povinen vyzvat jejího právního zástupce k prokázání důvodů zmeškání úkonu, se však soud touto otázkou nezabýval. Soud se touto otázkou nemohl zabývat, neboť žalobkyně tuto námitku nevznesla v žalobě. Stejně tak žalobkyně v žalobě nenamítla, že by důvod zmeškání úkonu prokázala již v řízení před správními orgány. Jak přitom vyplývá z § 75 odst. 2 s. ř. s. i konstantní judikatury (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2009 č.j. 6 A 72/2001-75), žalobní body je nutno vymezit ve lhůtě pro podání žaloby, přičemž takto vymezenými žalobními body je soud vázán a v jejich mezích přezkoumává napadené výroky rozhodnutí. Námitky žalobkyně, které nebyly obsaženy v žalobě a byly právním zástupcem vzneseny teprve při jednání zdejšího soudu dne 26. 11. 2018, tedy byly opožděné. Žalobou napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 10. 2018 totiž bylo žalobkyni doručeno dne 18. 10. 2018 a desetidenní lhůta pro podání žaloby dle § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců uplynula v pondělí dne 29. 10. 2018, přičemž podle § 71 odst. 2 věty třetí s. ř. s. platí, že rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body lze jen ve lhůtě pro podání žaloby; k námitkám uplatněným poprvé při jednání soudu dne 26. 11. 2018 proto nelze přihlížet. V této souvislosti soud odkazuje na právní větu rozsudku ze dne 2. 3. 2017 č.j. 7 As 313/2016-30, jež je do značné míry použitelná i v nyní posuzované věci: „*Jakkoliv je správní soudnictví podrobena principu plné jurisdikce, není jeho cílem nahrazovat řízení před správním orgánem, neboť soudní přezkum správních rozhodnutí nelze vnímat jako odvolací řízení v plné apelaci. Základním smyslem a účelem přezkumu správních rozhodnutí ve správním soudnictví je poskytnutí soudní ochrany v případech, kdy osoby, jež tvrdí, že byly na svých právech dotčeny, se svých práv nedomohly před správním orgánem, ač se o to aktivně pokusily.*“

24. Naznačovala-li žalobkyně, že desetidenní lhůta pro podání odvolání ve smyslu § 170 odst. 2 zákona o pobytu cizinců je na hraně ústavnosti, soud tento názor nesdílí. Zdejší soud uzavřel, že desetidenní lhůta pro podání odvolání nebyla natolik krátká, že by žalobkyni bylo fakticky znemožněno bránit se rozhodnutí správního orgánu prvního stupně odvoláním (zvláště pak, když stačilo podat toliko blanketní odvolání a samotné důvody, v čem je spatřován rozpor rozhodnutí s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo, postačovalo vylicít až později na výzvu k odstranění vad odvolání); na tom nic nemění ani tvrzení žalobkyně, že předmětná desetidenní lhůta je o jednu třetinu kratší než běžná patnáctidenní odvolací lhůta dle § 83 odst. 1 správního řádu (toto ustanovení přitom samo připouští, že zvláštní zákon může stanovit lhůtu jinou; zdejší soud nevidí důvodu, aby odvolací lhůta nemohla činit 10 dnů). Z uvedených důvodů soud nepostupoval dle čl. 95 odst. 2 Ústavy České republiky a nepředložil věc Ústavnímu soudu s návrhem na posouzení ústavnosti desetidenní lhůty pro podání odvolání dle § 170 odst. 2 zákona o pobytu cizinců.
25. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 10. 2018 č.j. CPR-28308-6/ČJ-2018-930310-V243 ve druhém výroku tohoto rozsudku zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s. Vzhledem k bezodkladnému rozhodnutí o žalobě soud nerozhodoval o návrhu žalobkyně na přiznání odkladného účinku žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 10. 2018 č.j. CPR-28308-5/ČJ-2018-930310-V243.
26. O náhradě nákladů řízení ve vztahu k žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 10. 2018 č.j. CPR-28308-5/ČJ-2018-930310-V243 bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 3 věty první s. ř. s., kde je stanoveno, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta. O náhradě nákladů řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 10. 2018 č.j. CPR-28308-6/ČJ-2018-930310-V243 bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s.; žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly. Proto soud ve třetím výroku tohoto rozsudku žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 29. listopadu 2018

JUDr. Marcela Rousková v. r.
samosoudkyně